

## Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo - Datum 13. 5. 2011

Skupina divadla HaDi Vaše jméno Jana Vavličová

### Demografické údaje o respondentovi

Věk 29 Pohlaví mužské

Studium vystudovaný ekonom Povolání herec

- Dobrý den.
- Dobrý den.
- Jak trávíte svůj volný čas?
- Hm. Ted'ka... takhle. Hodně to souvisí s divadlem, páč divadlo dělám. Takže... takže kolem divadla.
- Jaké divadlo děláte? Kde?
- Hm. Různě.
- Různě. Ano. A jaký typ?
- Činohru.
- Činohru. A v Brně?
- Prakticky jenom v Brně.
- A kde?
- Hm. Jednak ve Věčku, tam mám pár věcí. Tedy Divadelní studio V. A pak různě. Ted' zkoušíme... ted' jsme dozkoušeli projekt Design. Což je pod JAMU, částečně a pod Divadlem Depo. A těším se na představení. Máme ho v květnu. A ted' budeme zkoušet, no zkoušíme, taky hru v rámci JAMU.
- Podle čeho si vybíráte prostory pro hraní?
- To nevybírám já. To vybírá režisér.
- Ano. Jak se vám hraje?
- Mně se hraje dobře.
- Jste spokojený?
- Jo.
- A co říkáte na ostatní brněnská divadla? Na konkurenci?
- Chodím teda do HaDivadla. Jednak na Provázek, ale tam jsem ted' dlouho nebyl. Ale chci si tam doplnit resty, to co jsem neviděl. A občas do Reduty se podívám. A párkrát jsem byl v Polárce. Jo jako... A co na ně říkám? No jo. V Hadi mají pěkné věci. Na Provázku taky. Jo jako najdou se zajímavý věci. Abych to tak zhrnul. Asi pak půjdeme podrobněji.
- Ano. Tak podle čeho si vybíráte ty inscenace, na které jdete?
- Tak víceméně jako chci vidět všechno. Třeba v tom Hadi nebo na Provázku. Takže nevybírám si jednu konkrétní inscenaci. Ale co jsem ještě neviděl, to udělám.
- Takže vás zajímají všechny inscenace, např. v HaDivadle?
- Jo.
- Ano. A máte všeobecný... nevybíráte si podle herců ani podle režisérů?
- zřejmě pouze posunek hlavou
- Ano. A co se týká ostatních divadel? Tak ta Husa, Reduta?
- Mám to tak i s Provázkem. A do Reduty chodím, protože to mám zadarmo. Ale můžu říct, že ty věci mě tam zatím, co jsem viděl, nebavily. Mahenku vůbec. Jiný divadla tahle nedávám. Do Buratheatru chodívám občas. Abych na ně nezapomněl. A ted' jsem něco viděl od Studia Aldente, protože tam většinou hrají kamarádi.
- Takže chodíte i kvůli kamarádům?
- Jo, to hodně.
- A chodíte je povzbuzovat?
- Rád se podívám, co udělali.
- A jak se vnímáte jako herec? Možná těžká otázka. Ale tak, když už jsme přítom.
- Mě vnímají jiní. Já se radši nijak nevnímám.
- Radši ne?
- Pořád je na čem pracovat.
- A jaké hry máte nejraději? Co se týká... nějaká klasika, anebo 20. stol – jako experimentální divadlo a takové?

- Já nemám vyhraněné. Něco konkrétně co se mi líbilo... To pořád ještě hrají ve Věčku. To mě baví. Byly to různé věci. Měli jsme tam Platonova, kterýho dělal jeden režisér z JAMU. A ten byl právě úplně úžasný. Zároveň tam máme, my tomu dáváme podtitul „Jsme lapení a nestydíme se zato.“. Nebo tak. Jako komedii, A tu fakt jako, pytlovinku. A je zábavná pro nás. Ale i pro lidi. A teď tady zas ten Design, co jsme dělali. Řekněme experimentální věc. Rozhodně to není tradiční činohra. Pohybová věc. A to mě taky baví. Zas je to úplně něco jiného. Takže nemám to nějak vyhraněné.
- A jak jste se dostal k divadlu?
- Já jsem se dostal k divadlu přes to Věčko. A šel jsem na konkurz, tenkrát. No a pak mě to vzalo a začal jsem se tomu věnovat víc. Spolupracuju jinde a jsem na volné noze.
- Takže nemáte nějaké herecké vzdělání?
- Ne.
- A co jste vystudoval?
- Inženýr ekonomie.
- Takže je to úplně jiný směr?
- Ale já si vzdělání doplňuju, tak že dělám hodně na JAMU a ty projekty. Takže doplňuju. Snažím se hrát co nejvíc. Se zajímavýma lidma.
- A můžete nám něco povědět o těch projektech na JAMU?
- No, pořád mám v hlavě ty nejnovější, protože ty měly premiéru... Co je dnes, pátek? V úterý jsme měli premiéru, včera první reprízu. Dělal to Lucka Repašská. Znáš Lucku?
- Ne.
- Ona...ona je dobrá. Taky. Tak ona vlastně sesbírала lidi. Kohokoli kdo měl zájem. Protože ten projekt... Ona tam studuje. Má vystudovanou režii a teď pokračuje v doktorandském studiu. Tak toto má v rámci doktor. studia, jakoby spolu s dramaturgem a scénáristou Petrem Maškou. A tohle mají sestavený, jakoby herecký laboratorium. Když to vlastně začínalo, jakoby jsme pracovali na tom základním projektu 4 měsíce. Začínalo se jako herecká dílna, taková, kdy jsme hledali společný divadelní jazyk. A to vyústilo poté 2 až 2 a půl měsíční práci, čistě jakoby té herecké, se to začalo konkretizovat do daného tvaru. Ač je to pohybový, je tam kapka trochu scénář. Rozhodně to právě není klasická činohra.
- Jako herec vnímáte divadlo určitě jinak než normální lidé?
- To zas musím říct, svým způsobem, jak chodím hodně do divadla. Mám pocit, že to hodně herců vůbec nemá, jako že by chodili hodně do divadla.
- Ano to je pravda.
- Já chodívám celkem... A myslím, že to tak neberu, že bych to vnímal nějak jinak.
- Nebo se v tom odráží spíš to vaše ekonomické vzdělání?
- To myslím, že vůbec. Jako ekonom se vůbec necítím.
- Proč jste vystudoval ekonomii?
- Já jsem měl obchodní akademii a tak jsem nějak automaticky navázal. Ale až na výstupu jsem začal koketovat s tím divadlem.
- No, takže inscenace v HaDivadle, která se vám nejvíc líbí anebo na které jste byl naposled?
- Hm. Úplně naposledy jsem byl nedávno na Holubech. Ale ještě předtím jsem viděl Bratry Marxovy a Jsem Kraftwerk. A nejvíc se mi líbili Bratři Marxovy. Pak ten Kraftwerk a ti Holubi...
- Tak zkuste jednotlivé srovnat, např. ti Bratři Marxovy?
- Vidělas je?
- Ne.

- To bylo. Já jsem je neznal. To bylo...taková věc...komediální. Z doby Chaplina a tak. Tak to byli...
- Ano to jsem slyšela.
- A mají to... Potom jsem si zpětně na youtube hledal nějaký scénky, abych viděl do jaké míry to ti herci...vlastně vycházeli z toho. A musím říct, že jednak ti herci byli... Sleduju herce...tak...
- To je jasné.
- Pohybově byli úplně skvělí. Fakt krásný pohybový takový ty klauniády a pantomimu. Takže tohle bylo skvělý. A byla tam, myslím, pěkně proložená ta komediální rovina a ty vážnější věci. Bylo pořád se na co dívat. Tohle mě prostě bavilo. Já jako abych pravdu řek, neumím moc vzletně mluvit o divadla a kázat jakoby ty moudra.
- No, to je jasné. Ale co na těch Holubech. Říkal si, že se ti to velmi, jako...
- Neříkám, že nelíbilo, ale...
- Ale že to nebylo tak dobré jako...
- Nějak mě to jako nenadchlo, to je pravda... Já mám pocit, že v tom jakoby pro formu se vytratil obsah
- Ano.
- Dá-li se to tak říct. Jakoby stylizované herectví mě vůbec nevadí, naopak. A tam jako byla výrazné to stylizované divadlo. Ale vlastně, kdybysme se bavili, o čem to bylo... Nějak se to prostě vytratilo, tady to.
- Jasné.
- Takže jakoby po určité době, už ta stylizace a mě přestala bavit trochu.
- A do HaDivadla chodíš často?
- asi přitakání
- Jak často?
- Tak teď jsem třeba moc času neměl, protože jsme zkoušeli v těch .... Ale jakoby snažím se vidět všechny inscenace. Takže právě třeba na těch Bratřech Marxových a tom Kraftwerku jsem byl dva dny za sebou, protože jsem tam měl volno. A pak jsem, co já vím, měsíc dva, v divadle byl jednou, protože nebyl čas. Takže to tak mám různě.
- Takže celý repertoár Ha Divadla máš rozkoukaný?
- No Gagarina jsem tam neviděl. Ten je prej hodně zajímavěj a dobrej. Takže na toho se chystám.
- Idioty?
- Idioty jsem viděl.
- Ucho je teda...
- To jsem taky viděl. No, tak asi většinu.
- A podle čeho si teda vybíráš inscenace, na které půjdeš?
- Jak říkám. Spíš podle toho, kde to hrají. Mahenka mě ani moc nezajímá.
- Proč?
- Protože jsem tam párkrát byl...
- A..
- A nelíbilo se mi to.
- Proč se ti to nelíbilo?
- A taky nemám moc rád velký divadla. Přeci jen mám radši, když je tam ten kontakt větší...
- Burani jsou taky malí.
- A jakoby větší herectví zas tak moc nemusím. Přeci jenom v tom velkém prostoru se to sbírá...trošku jinak. A nebylo tam nic...nevím. A už si ani nepamatuju, co jsem tam všechno viděl v té Mahence. Jak říkám, nějak mě to nebralo.

- A jak by si dokázal popsat Ha Divadlo. Jaké inscenace má a jací jsou tu diváci, jaké je tu publikum?
- Tak mám pocit, že tam chodí spíš mladší lidi. Trošku mám dojem, že...jakoby Brno je malý, že, takže když chodíš do divadla, máš pocit, že tam vidíš pořád ty stejný tváře vlastně. A často mají společnýho něco s divadlem, studenti JAMU a tak. A pak myslím, že je hodně zajímavý, že ta dramaturgie...když to porovná, já nevím s Pardubickým divadlem, Městským nebo tou Mahenkou...tak je taková, hledají nové věci a i současný autory. Že je to takový zajímavější jakoby. Ne nadarmo je to pod CEDem.
- Ano. Ano.
- Takže...no...jako.
- Myslíš si, že existují konvence v HaDivadle? Co se týká oblečení, například.
- Tak to...
- Například do Městského se musíš oblíct...
- Jo takhle...rozumím. Jo jasně. V oblečení vůbec. Určitě lidi normálně chodí...
- Vyhovuje to?
- Jo.
- A máš jako herec nějaké výhody? V divadle?
- Vzhledem k tomu, že nejsem vystudovanej herec a většinou ty kontakty získá během studia. Na druhou stranu teď jakoby spolupracuju s těma jamákama, tak jakoby ty kontakty zpětně získávám. Tak si najdu vždycky člověka, přes kterého se tam, třeba na zaměstnaneckej lístek, jakoby dostanu.
- Takže peníze hrají taky roli?
- To určitě. To jo.
- Takže rozhoduješ se, když jdeš do divadla, i jestli ti to vyjde finančně anebo jestli máš nějaké výhody?
- Ale já myslím, že bych chtěl vidět ty inscenace, i kdybych za ně platil plnou cenu. Ale musím říct, že na pár her bych možná zašel do Městského, ale kdyby to bylo zadarmo. (smích)
- Ještě, že to máme zadarmo.
- Ale tam jsem ty kontakty zatím nějak nevyhledával nebo... A tam je vstupný celkem drahý.
- No, Městského. Stejně jako do Národního Janáčkova.
- To si nemůžu dovolit, vzhledem k finanční situaci.
- Co se týká herců, tak si říkal, že si všímáš. Všímáš si i herců při tom představení. Všímáš si i konkrétních herců. Líbí se ti nějaký konkrétní herci, např.: z HaDivadla?
- Konkrétně v HaDivadle se mi moc líbí Petra Bučková.
- Ano.
- Teda se líbí, líbí jako herečka.
- Ano, ano.
- A já jsem ji viděl už jako v tý Polárce, kde jsem ji viděl v Romeovi a Julii, tam hrála Julii. A v Maryši hrála babičku. Tam mě přišla úplně výborná. V té Maryši vlastně měla třeba dvě tři věty, úplný minimum. Ale tak pro mě na sebe strhávala pozornost, protože tam jenom seděla bokem a dělala nějakou drobnou činnost, ale bylo vidět, že fakt jako... No, měla to krásně udělaný. Nato, že to byla jakoby malá...
- Ano, jasně...
- A pak vlastně přešla do Ha Divadla a tam mě pořád baví, protože mě přijde skvělá. V těch Bratřech Marxových byla výborná.
- Takže chodíš do divadla i kvůli konkrétním hercům
- To zase nemyslím.

- Ale jestli by hrála třeba jinde, tak by si za ní šel i nějak jinam se na ni podívat.
- Asi čistě kvůli někomu bych do divadla nešel.
- A co se týká režiséra. Všimáš si inscenace třeba i podle toho kdo to režíruje?
- To taky ani moc ne. Jako, vím, že když něco... Ne, asi ne.
- Máš o tom přehled?
- To rozhodně. Ale ne na konkrétní režiséry taky nechodím.
- Když máš přehled o režisérech, můžeš říct, který režisér se ti líbí, anebo je máš...
- Tak lehce rozporuplný to mám třeba s Morávkem.
- Ano.
- Viděl jsem tu tetralogii Dostojevského. A viděl jsem ještě, jak tu hostovalo Klicperovo divadlo, kde on byl předtím. A dělal tam, Hoří má panenku a hráli to na Provázku. To vím, že mě tehdy hrozně uchvátilo. To bylo pro mě úplně výborný a silný a tak. Ale na druhou stranu, že má tam pořád jakoby principiálně lidi na ten mikrofon, obraz první a blábláblá jak oni to tam popisují. To už mě začínalo malinko štvtát někde... Ale zase...jo...víceméně jeho věci mě baví. On jakoby má jasnej rukopis, že jo.
- Ano.
- Je to blbost, ale mně se hrozně líbí. Jak na tu scénu, když tam valí ta hlasitá hudba, že tam naběhnou všichni ti herci, postaví se do...(smích)...to mám rád. Ale viděl jsem v televizi, což samozřejmě není ono, záznam z Vinohradského divadla kde dělal Čechova Višňový sad. A pak už musím říct, že mně to tady u toho celkem vadilo. To jakoby, to jeho klasický napálená hudba, ti herci na mikrofon a všichni...
- To je možné, že to kvůli tomu, že to byl záznam?
- Rozhodně to hraje roli. Jakoby divadlo ... Tam už mě to přišlo takový, no říkal to jinak. Už to je na mě možná moc.
- A navštěvuješ i jiná divadla než v Brně?
- Občas jezdívám do Prahy se podívat na divadlo.
- Na jaké?
- Ještě jsem nebyl v Dejvicích. Tam bych hrozně rád. Ale zase jsem viděl nějaký inscenace, když hostovali na Provázku. To jsem viděl Teremina a Oblomova. To je asi všechno. No, ale teď právě v červnu se chystám do Prahy na dvě představení. V divadle Komédie jsem byl na pár věcech. Do Činoheráku jsem zašel. Ty menší divadla mě lákají. Na Zábradlí jsem viděl nějaký inscenace.
- A na jaké inscenace se jedeš podívat.
- Teď na dvě věci. Jednak do Činoheráku na... Právě Dejvice zrovna, protože můžu jen dva dny v červnu, kdy se mi to hodí a právě v Dejvicích to bylo (není rozumět). V Činoheráku bude Matka a tvář a v Komedii to bude...to ani nevím, jak se jmenuje.
- Asi proč zrovna tam.
- Komédie to mám zrovna podobně jako s Ha Divadlem. Považuju to za zajímavý divadlo a je mi celkem jedno na jakou konkrétní věc tam jakoby půjdu, protože jsem ji neviděl.
- A raději komedie nebo tragédie? Raději ty dramata?
- Asi jo. Ty komedie... Mám pocit, že málokde vidí člověk fakt dobrou komedii.
- No v HaDivadle komedie moc ani...
- Nejsou. Já ani právě...většinou, jako víš, lidi se snaží, a mě to publikum přijde takový lascivní a tak. Takže podle mě ty vážnější věci můžou být, mnohem zábavnější. Komedii si ani teď snad nevybavím, kde bych viděl dobrou, která by mě fakt jako...no...
- Tako možná v Huse?
- Tam taky nemají komediální věci...

- V té Redutě, možná?
- Ale třeba u těch Bratrů Marxových jsem se krásně nasmál.
- Ano, to jo.
- Ale to asi není úplně komedie.
- Není to úplně zábava?
- Přejde mi to supr. No, vyloženě komedii jsem...spíš ty vážnější věci.
- A která hra tě v HaDivadle třeba nepříjemně překvapila? Anebo v nějakém jiném divadle?
- Nepříjemně v HaDivadle snad ani žádná. Že by mě něco... Ale naposledy co jsem viděl a přišlo mi děsivý, je v Redutě. Teď si nepamatuju přesně...je to o staré dámě nebo herečce. Hvězda stříbrného plátna nebo tak nějak se to jmenuje.
- Hm. Asi vím, ale nevzpomenu si.
- Fakt to mě teda hodně nebavilo.
- A co tě na tom nebavilo? Špatně zpracované, špatné herecké výkony.
- Jak to bylo udělaný.
- Zkus to popsat.
- Jak bych to měl popsat. Já mám radši, když je...tam byla velkolepá scéna, vysouvalo se to tam a určitě to stálo hromadu peněz a teď ještě nějaký plátno tam bylo a tak. Mnohem radši mám věci, kde jsou tři herci na scéně a mají tam jeden (není rozumět) a hrají něco pořádně než tohle, bylo to takový... Tak třeba herečka. Já jim znám, ale nevím, jestli je to nějaká zasloužilá umělkyně, která hrála tu velkou hvězdu. To je podle mě, ani to nebylo nějak jakoby čistá poloha a ani to nebyl jakoby patos nějaký,, té jakoby velké herečky, která dřív bývala hvězda.
- (smích)
- Tak to bylo podle mě s celým představením. Přesně nevěděli jako to udělat. Ani výrazně přehnaný, ani to nebylo civilní...
- Bylo to takové nemastné neslané?
- Asi jo. Nebylo to ani zajímavý. O čem to vlastně bylo? Byly tam třeba nějaký vtipný jednotlivý situace, ale strašně to nudilo.
- A dokáže tě zklamat inscenace tak, že se do toho divadla už nevrátíš?
- Kdybych do té Reduty nechodil zadarmo, tak bych tam třeba nechodil.
- Ano. To je jasné.
- Doufám, že to nebude jako... Pro koho bude vlastně tento rozhovor?
- Tento rozhovor je v rámci průzkumu.
- Aby mi teď nestopli ty zadarmo vstupy do Reduty.
- Ne, ne... (smích)
- Zase, abych o ní nemluvil jen špatně. Myslím, že oni se snaží taky vybírat zajímavý věci, akorát bohužel zatím to dobrý nepřišlo. Ale není to tím, že se nesnaží.
- Snaha je asi stále.
- Je jasný, že Mahenka dělá ty klasičtější věci. Chodí tam ty lidi v těch oblecích a jsou rádi, že jdou do divadla. A Reduta si vybírá takové zajímavější kusy. Ale nevím, to zpracování zatím...
- Spojuješ divadlo s nějakou společenskou událostí? Třeba, že jdeš do divadla a protože potom jdete s kamarády na pivo?
- Já spíš chodím rád i do divadla sám.
- Sám. Nebojíš se?
- Nebojím.
- A potkáváš lidi, kteří chodí sami?
- Já asi okolí ani moc nevnímám.
- Nevnímáš.

- Ale spíš chodí v párech. Samotáře jako já zas až tak často nevidám.
- Reakci publika vnímáš, anebo...
- Jo, to člověk vycítí. Jestli to berou...
- Jestli máš stejné reakce. Nebo tě dokáže naštvat, když se někdo nahlas směje.
- Ne, to vůbec ne. To jsem ani vyloženě nezažil. Diváka v divadle, který by mně svým projevem v divadle vadil. Často se mi stává, že se směju já a nesměje se nikdo jinej.
- Takže ty si ta jiná reakce.
- A s tím taky nemám problém.
- Chodil si do divadla, i když si byl malí. Anebo si začal až na vysoké škole?
- Až na té vysoké. Do divadla chodila spíš ségra, když byla na střední. To jsem nechodil vůbec, to mě nezajímalo. A pak já jsem se do toho pustil a už mě to nepustilo. Takže až na výšce, až jsem byl starší. Kolem dvaceti.
- Nejsilnější zážitek s konkrétním divadlem?
- Hodně silných zážitků mám jako herec. Často mi stačí, když v inscenacích vidím silné momenty a jako celek to třeba tak silný není. A já si vystačím třeba s těma scénama. No co třeba ještě vzpomíná, tak to jsem viděl Na Zábradlí v Praze, od Lébla ještě...to byl Čechov, ale teď za boha si nevzpomenu, co to bylo. Myslím, že to byl Strýček Váňa, nejsem si jistej. Byla tam krásná závěrečná katarzní scéna, kdy tam začali házet vlaštovky do diváků a tuším křičeli „Uletíte nám“. To bylo třeba pro mě hrozně silný. A celý to představení bylo hrozně hezký. I Bratři Marxovy, tam taky byly moc hezký silný situace. V Martě třeba Černé zvíře smutek. To právě, Hana Mikulášková to režirovala, která režirovala v Polárce právě myslím, že tu Maryšu a toho Romea a Julii. A to byly všechno moc pěkný věci. My jsme dělali v Redutě Pinochia, pohádku a to se hrálo ve sklepní scéně. A tam pro mě byly taky silný momenty.
- Takže spíš na ty momenty, ty ti utkví v hlavě?
- To ano. Hodně málokdy se mi vydaří, že by celá inscenace byla silná. Spíš jsou tam ty krásný momenty.
- A dokážeš shrnout svoje pocity po dobrém naopak po špatným představení?
- Dobrém... Když to člověka hodí jinam. Povznese ho.
- A po tom špatném?
- Snažím se zapomenout.
- Ale tak, jak říkáš, moc těch zlých nebylo?
- Od jisté doby se snažím na všem něco najít. Ale bylo i pár představení, kde jsem prostě nic nenašel.
- Víš které?
- Vybavím si jedno. Divadlo U stolu, tak jak se to jmenoval Tavana bey (?). Hraje tam Monika Bretschneiderová. Ona vede ročník na JAMU. A Buršovou. No jsou to dvě herečky a asi hodinový představení. Po deseti minutách jsem měl pocit, že usnu. Je divácky náročný.
- A odešel si během takových představení.
- Ne. Já neodcházím. To raději usnu, než abych odešel.
- Ale jsou lidé, kteří odchází.
- Tak jsou.
- Ale i během toho Pinochia nám odcházeli lidé. Dětem se to líbilo, ale dospělí čekali pohádku, ale žádná řachanda to nebyla. Vznikaly situace, kdy děti se chtěly koukat a rodiče je odtáhli pryč. Vznikla situace, kdy se holčička vytrhla a maminka křičela...ááá.
- V čem nejdřív teď budeš hrát.
- 26. by tu měl být Taxikář. A nejbliž repríza toho Designu. Budeme to hrát i v rámci Divadelního Brna.



- Čteš recenze i na jiná divadla.
- Někdy ano. Když něco někde zahládnou.
- Necháš se jimi ovlivnit.
- Co asi ne.
- Takže si vytváříš vlastní názor?
- Jenom teď jsem slyšel pozitivní ohlasy na Voskovce a Wericha v Redutě, tak se na to chystám. Když jsem slyšel tolik pozitivního, tak třeba konečně něco...
- Obecně se recenzemi nějaké neřídím.
- Tak já myslím, že bychom mohli... Tak děkuji za rozhovor.